

บทสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด การตั้งคำถามเอง และขนาดของกลุ่ม ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่าน

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด กับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด กับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านระหว่างนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน
5. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการอ่าน
6. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 จากโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา จำนวน 216 คน

แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบหลายตัวประกอบสอบหลังครั้งเดียว

แบบแผนทางสถิติ

แบบแผนสถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบกำหนดสองตัวประกอบสัมพันธ์ 3×2

(ขนาดของกลุ่ม \times วิธีการศึกษาการอ่าน)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะการอ่าน
2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
3. แบบสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน
4. กระดาษคำตอบ
5. นาฬิกาจับเวลา
6. เครื่องบันทึกเสียง
7. สลับเทปบันทึกคำชี้แจง

วิธีดำเนินการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

1. ชั้นเตรียมการทดลอง

- 1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
- 1.2 เตรียมห้องทดลอง
- 1.3 เตรียมนักเรียนที่จะเข้ารับการทดลอง

2. ชั้นทดลอง

2.1 ให้กลุ่มตัวอย่างฝึกทักษะการอ่านใช้เวลาฝึกทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที วิธีฝึกเหมือนกันทุกครั้งคือนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องจากแบบฝึกตอนที่ 1 เป็นเวลา 15 นาที และทำแบบฝึกตอนที่ 2 เป็นเวลา 25 นาที

2.2 หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกทักษะการอ่านทั้ง 10 ครั้งแล้ว ให้นักเรียนทุกกลุ่มทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้เวลา 45 นาที หัก 10 นาที จึงให้ทุกกลุ่มตอบแบบสอบถามความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เวลา 30 นาที

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. หากค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความเข้าใจในการอ่าน และคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้จากกลุ่มต่าง ๆ
2. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของข้อมูล โดยวิธีการทดสอบของ ฮาร์ตเลย์
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบกำหนดสองตัวประกอบสุ่มสมบูรณ์ 3×2 (ขนาดของกลุ่ม \times วิธีการฝึกทักษะการอ่าน) โดยใช้วิธีการของเคิร์ก
4. ทดสอบผลการทดลองรอง ใช้วิธีการของเคิร์ก

5. ทดสอบการเปรียบเทียบพหุคูณภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้วิธีการ HSD ของหุคีย์

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกับนักเรียนกลุ่มที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง และวิธีการฝึกทักษะการอ่านส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองวิธี
2. นักเรียนกลุ่มที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง และวิธีการฝึกทักษะการอ่านส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนมากทั้งสองวิธี
3. นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มทั้งสามขนาดมีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง
4. นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มทั้งสามขนาดมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนมาก
5. ไม่มีปฏิกริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการอ่าน หรือวิธีการฝึกทักษะการอ่านทั้งสองวิธีส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันที่กลุ่มขนาดต่าง ๆ
6. มีปฏิกริยาร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน หรือวิธีการฝึกทักษะการอ่านทั้งสองวิธีส่งผลต่อความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกันที่กลุ่มขนาดต่าง ๆ โดยที่

6.1 นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 4 คน ฝึกทักษะการอ่านด้วยวิธีการเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2 นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 6 คน ฝึกทักษะการอ่านด้วยวิธีการเดียวกัน

6.3 นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 4 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 6 คน ฝึกทักษะการอ่านด้วยวิธีการเดียวกัน

6.4 นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดอยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง อยู่ในกลุ่มขนาดเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.5 นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดอยู่ในกลุ่มขนาด 4 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองอยู่ในกลุ่มขนาดเดียวกัน

6.6 นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดอยู่ในกลุ่มขนาด 6 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองอยู่ในกลุ่มขนาดเดียวกัน

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาผลของวิธีการฝึกทักษะการอ่านและขนาดของกลุ่ม ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน ตลอดจนกิริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง คือขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่าน โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานเพื่อทำการทดสอบ 6 สมมติฐาน ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 6 ข้อ เป็นลำดับดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเองแล้ว นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง จะมีความเข้าใจในการอ่านมากกว่านักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 6) พบว่า สมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล คือนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านพบว่า วิธีการฝึกทักษะการอ่านส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลางทั้งสองวิธี การที่พบว่าความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันนั้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วอง (Wong, 1985 : 227-268 Citing Berstein, 1973) ที่พบว่า การให้นักเรียนอ่านเรื่องแล้วตั้งคำถามและตอบคำถามที่ตั้งขึ้น อ่านเรื่องแล้วตอบคำถามที่เพื่อนตั้งขึ้น และอ่านเรื่องแล้วตอบคำถามที่ครูตั้งขึ้น ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน และจากการศึกษาของ วอง (Wong, 1985 : 227-268 Citing Rederson, 1976) พบว่านักเรียนกลุ่มที่ตอบคำถามของครูเกี่ยวกับความจริง กลุ่มตอบคำถามของครูโดยนำเนื้อเรื่องมาตอบ กลุ่มที่ตั้งคำถามเองและตอบคำถามที่ตั้งขึ้น และกลุ่มที่อ่านเรื่องซ้ำ 2 ครั้ง เรียนรู้ร้อยแก้วไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยเป็นดังนี้ อาจเป็นเพราะการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเอง เป็นการฝึกทักษะการอ่านโดยการใช้คำถามทั้งสองวิธี คือแบบฝึกหัดเป็นคำถามที่ครูตั้งขึ้น ส่วนการตั้งคำถามเองเป็นคำถามที่นักเรียนตั้งขึ้น และเป็นคำถามหลังการอ่านเนื้อเรื่องทั้งสองวิธี ซึ่งจะส่งผลก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แบบให้ผู้อ่านคิดย้อนกลับหรือทบทวนซ้ำ (Bruning, 1970 : 86) การใช้คำถามหลังการอ่านเนื้อเรื่องเป็นการกระตุ้นโดยใช้สิ่งแวดล้อมภายนอกที่จะกระตุ้นโครงสร้างของความจำ โดยเฉพาะที่ต้องนำมาตอบคำถามและกระตุ้นการจัดลำดับภายในความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคำถามประกอบเนื้อเรื่อง และช่วยทำให้เรียนรู้เนื้อหาอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคำถามประกอบเนื้อเรื่อง (Rothkopt and Billington, 1974 : 669) คำถามยังเป็นสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพที่ช่วย

กระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ (ประยูร แจงจบ, 2521 : 3 อ้างอิงมาจาก Hiller, 1974) นอกจากนั้นน่าจะเป็นเพราะว่าระยะเวลาในการฝึกครั้งนี้น้อยไปคือ ทำการฝึกเพียง 10 ครั้ง ครั้งละ 40 นาทีเท่านั้น การฝึกทักษะการอ่านนี้ควรฝึกสม่ำเสมอในระยะ เวลาหนึ่งจะช่วยทำให้เกิดทักษะ จึงอาจทำให้วิธีการฝึกทักษะการอ่านทั้งสองวิธีนี้ส่งผลต่อความ เข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดย การตั้งคำถามเองแล้ว นักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองจะมีความสนใจในการเข้า ร่วมกิจกรรมการเรียนมากกว่านักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด ผลการวิเคราะห์ ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 7) พบว่า สมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลคือ นักเรียนที่ ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเอง มีความ สนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิม เลขคณิตของคะแนน ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแล้วพบว่าวิธีการฝึกทักษะการอ่านส่งผลให้นักเรียนมี ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนมากกว่าทั้งสองวิธี

การที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้อาจเป็นเพราะแบบฝึกหัดทักษะการอ่านที่นำมาให้นักเรียนทั้งสอง กลุ่มอ่าน เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาในช่วงอายุ 9-11 ปี พร้อมทั้งมีภาพประกอบเนื้อเรื่องด้วย จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานและกระตุ้นให้รู้สึกอยาก เรียน ซึ่งจากการสังเกตพบว่านักเรียนมีความตั้งใจและมีสมาธิในการอ่าน ส่วนวิธีการฝึกทักษะ การอ่านทั้งสองวิธีคือ การทำแบบฝึกหัดและการตั้งคำถามเองนั้น นักเรียนมีโอกาสได้ทำด้วยตนเอง และมีลักษณะร่วมกันคือการตอบคำถาม ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่ครูตั้งขึ้น และตอบคำถามที่นักเรียน ตั้งขึ้นเอง จึงอาจทำให้วิธีการฝึกทักษะการอ่านทั้งสองวิธีนี้ส่งผลต่อความสนใจในการเข้าร่วม กิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกัน และจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีกิจกรรมร่วมกัน ดังนั้นวิธีการฝึก ทักษะการอ่านตัวแปรเดียวส่งผลไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อนำมาศึกษาร่วมกับขนาดของกลุ่ม จึงส่งผล ต่อความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คนแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 8) พบว่าสมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล คือนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านพบว่านักเรียนที่อยู่ในกลุ่มทั้งสามขนาด มีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลางพอ ๆ กัน

การที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้อาจเป็นเพราะในการวิจัยครั้งนี้กำหนดขนาดของกลุ่มใกล้เคียงกันคือ ขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน และเป็นกลุ่มที่มีสมาชิกเป็นจำนวนเลขคู่ ซึ่งในขณะที่ทำงานร่วมกันสมาชิกจะรวมตัวกันและแบ่งเป็นกลุ่มย่อยที่มีจำนวนสมาชิกเท่ากัน (พรณี เกษกมล, 2522 : 13. อ้างอิงมาจาก Hare, 1965) การเรียนเป็นกลุ่มย่อยจะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักทำงานด้วยกันเป็นกลุ่ม ฝึกทักษะในการทำงานร่วมกัน แสดงความคิดเห็น อภิปรายหาข้อยุติและตกลงทางสติปัญญาาร่วมกัน (นิศยา ปานทิพย์, 2527 : 64. อ้างอิงมาจาก สุมิตร คุณากร, 2510 : 151) หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เน้นให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่ม ครูผู้สอนจึงให้นักเรียนเรียนโดยการแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอยู่เสมอ โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตามความเหมาะสมกับกิจกรรมและเนื้อหาที่เรียน ขนาดของกลุ่มจะเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม (เยาวพา เดชะคุปต์, 2517 : 34) การเรียนเป็นกลุ่มย่อยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ดังนั้นจำนวนสมาชิกในกลุ่มหรือขนาดของกลุ่มจะเป็นเท่าไรก็ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของงาน (พรณี เกษกมล, 2522 : 12. อ้างอิงมาจาก Slater, 1958) จึงอาจทำให้ขนาดของกลุ่มทั้งสามขนาดในการวิจัยครั้งนี้ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คนแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏใน

ตาราง 9) พบว่าสมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล คือนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับ ไวรัช เจียมบรรจง (2518) ที่พบว่าขนาดของกลุ่มที่แตกต่างกันส่งผลต่อความพอใจในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกันและ เสียง ชูสกุล (2525) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มและเรียนเป็นรายบุคคล มีความสนใจในการเรียนคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้พบว่านักเรียนที่อยู่ในกลุ่มทั้งสามขนาด มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากพอ ๆ กัน

การที่ผลการวิจัยเป็นดังนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มย่อยอยู่เสมอ จึงรู้และเข้าใจวิธีการทำงานเป็นกลุ่ม และอาจเป็นเพราะว่าจำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่มนั้นมีนักเรียนชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน (ดังที่แสดงไว้ในภาคผนวก 8) จึงอาจทำให้ขนาดของกลุ่มทั้งสามขนาดส่งผลต่อความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน และจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีการมีส่วนร่วม ดังนั้นขนาดของกลุ่มเพียงตัวแปรเดียวส่งผลไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อนำมาศึกษาเกี่ยวกับวิธีการฝึกทักษะการอ่าน จึงส่งผลต่อความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเองแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันตามวิธีการฝึกทักษะการอ่าน หรือมีการมีส่วนร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 10) พบว่าสมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล คือผลต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ไม่ขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกทักษะการอ่านหรือไม่มีการมีส่วนร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง

สมมติฐานข้อที่ 6 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ผึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและโดยการตั้งคำถามเองแล้ว นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน จะมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันตามวิธีการฝึกทักษะการอ่าน หรือมีกิจกรรมร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับวิธีการฝึกทักษะการอ่านในด้านความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ตั้งปรากฏในตาราง 11) พบว่าสมมติฐานข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล คือผลต่างระหว่างมัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกทักษะการอ่าน หรือมีกิจกรรมร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง หลังจากได้ทดสอบผลการทดลองรอง (ตั้งปรากฏในตาราง 12) พบว่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัด และของนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการตั้งคำถามเองที่ระดับกลุ่มขนาด 2 คน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีมัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ที่ระดับของการทำแบบฝึกหัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย หลังจากได้ทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณของระดับการทำแบบฝึกหัดที่ระดับทั้งสามของขนาดของกลุ่มพบว่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่ฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดที่อยู่ในกลุ่มขนาด 2 คน สูงกว่ากลุ่มขนาด 4 คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างกันกับของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 6 คน ส่วนของนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มขนาด 4 คน และขนาด 6 คน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยขออธิบายดังนี้

การทำแบบฝึกหัดคือการตอบคำถามหลังจากอ่านเนื้อเรื่องจบแล้ว เป็นวิธีการที่นักเรียนได้ประสบและกระทำอยู่เป็นประจำ เมื่อทำเสร็จก็มีการตรวจคำตอบและบอกคะแนนให้ทราบ ทำให้นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำแบบฝึกหัดต่อไป แบบฝึกหัดช่วยเสริมประสบการณ์และความสนใจของนักเรียนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น (สุภา บุญยไวโรจน์, 2522 : 9) นักเรียนมีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้นเมื่อให้ทำเป็นกลุ่มขนาด 2 คน เพราะกลุ่มขนาด

2 คน เป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดกันมากที่สุด (โสภา ชูพิบูลชัย และอรทัย ชื่นมณูชัย, 2518 : 166-170) นักเรียนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมร่วมกันอย่างเต็มที่ แต่กลุ่มขนาด 2 คน กับกลุ่มขนาด 6 คน มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะกลุ่มขนาด 6 คน เป็นกลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกเป็นเลขคู่ ขณะที่ทำงานร่วมกันสมาชิกจะรวมตัวกันและแบ่งเป็นกลุ่มย่อยที่มีจำนวนสมาชิกเท่ากัน (พรณี เกษกมล, 2522 : 13. อ้างอิงมาจาก Hare, 1965) ส่วนกลุ่มขนาด 4 คน และขนาด 6 คนนั้น เป็นกลุ่มใหญ่สมาชิกมีโอกาสน้อยกว่าถ้าให้ทำงานในเวลาเท่ากัน และนักเรียนจะไม่ค่อยสนใจเอาใจใส่งานเมื่ออยู่ในกลุ่มใหญ่มากกว่ากลุ่มเล็ก (Hallinan, 1985 : 7 Citing Eder, 1981) ดังนั้นการทำแบบฝึกหัดโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มขนาด 4 คน และขนาด 6 คน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

1.1 การฝึกทักษะการอ่าน อาจให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดอย่างเดี่ยว หรือให้ตั้งคำถามเองด้วยก็ได้ เพราะผลการวิจัยพบว่าวิธีการฝึกทักษะการอ่านทั้งสองวิธี ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากพอ ๆ กัน

1.2 การฝึกทักษะการอ่านเป็นกลุ่ม อาจให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ขนาด 4 คน หรือขนาด 6 คนก็ได้ เพราะผลการวิจัยพบว่าขนาดของกลุ่มทั้งสามขนาดทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง และความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้มากพอ ๆ กัน

1.3 ในการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเป็นกลุ่ม ควรใช้กลุ่มขนาด 2 คน เพราะผลการวิจัยพบว่าการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดโดยแบ่งเป็นกลุ่มขนาด 2 คน ทำให้นักเรียนมีความสนใจ

ในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นหรือทำกิจกรรมมากกว่าในกลุ่มขนาด 4 คน และขนาด 6 คน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการศึกษาผลของวิธีการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและการตั้งคำถามเองในวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาอังกฤษและวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เพื่อให้ได้รู้ว่าจะทำให้ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

2.2 ควรจะมีการศึกษาผลของวิธีการฝึกทักษะการอ่านโดยการทำแบบฝึกหัดและการตั้งคำถามเองในระดับการศึกษาอื่น ๆ บ้าง เช่น ระดับประถมศึกษาตอนปลายและระดับมัธยมศึกษา เพื่อจะได้รู้ว่านักเรียนที่อยู่ในระดับการศึกษาต่างกัน จะทำให้ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

2.3 ควรจะมีการศึกษาขนาดของกลุ่มทั้งสามขนาดในวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้รู้ว่ากลุ่มทั้งสามขนาดจะส่งผลต่อการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

2.4 ควรจะมีการศึกษาขนาดของกลุ่มที่เป็นจำนวนคี่ เช่น ขนาด 3 คน ขนาด 5 คน หรือขนาด 7 คน เพื่อจะได้รู้ว่าส่งผลต่อการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

2.5 ควรจะมีการศึกษาขนาดของกลุ่มขนาดต่าง ๆ กับรายบุคคล เพื่อจะได้รู้ว่าส่งผลต่อการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่

2.6 ควรจะศึกษาผลของการฝึกทักษะการอ่านต่างวิธีและขนาดของกลุ่มที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้อีกครั้ง โดยเพิ่มเวลาในการฝึกให้มากขึ้น อาจจะเป็น 1 ภาคเรียน เพื่อจะได้รู้ว่าถ้าใช้เวลามากขึ้นจะทำให้ความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันหรือไม่